

[Nina Andersen.]

dring, idet Ordene „1. April“ i § 2 ændres til „1. Oktober“. Det er en Følge af, at det ikke lykkedes at faa dette Lovforslag vedtaget inden den 1. April. Det beklager jeg i og for sig, og jeg skal tage Anledning til at udtale, at jeg haaber, det vil være muligt ret snart at faa Lovforslaget gennem dette og det andet høje Ting, saaledes at den Frist, der nu er sat, den 1. Oktober, kan overholdes.

Jeg skal slutte med endnu en Gang at anbefale, at man stemmer for de af Flertallet stillede Ændringsforslag og imod alle de andre Ændringsforslag.

Inger Gautier Schmit: Gennem den nu foretagne Redegørelse for de forskellige Partiers Stilling har man sikkert faaet det Indtryk, at stor Enighed om disse Lovforslag har der ikke været. Lige til sidste Øjeblik saa det ud til, at vi virkelig kunde enes om at ophæve Straffelovens § 242, men denne skønne Enighed blev i sidste Øjeblik forpurret af Det kommunistiske Parti, som har stillet Forslag om, at denne Paragraf opretholdes, saaledes at man altsaa ikke engang paa dette Punkt har kunnet blive enig.

Der har, lige fra Kommissionen afgav sin Betænkning og til Dato, hvilet en uheldig Stjerne over denne Sag. Denne vigtige, ja, jeg kan sige livsvigtige Sag har faaet en uheldig Start fra Lovgivningsmagtens Side. Naturligvis ligger det noget i Emnet, idet der meget let gaar Sensation i det — der kan jo altid laves Sensation paa et saa ømfindtligt Emne som Svangerskabsafbrydelse og Foranstaltninger i Anledning af Svangerskab —, men det er alligevel beklageligt, at det paa Grund af Sensationen — her tænker jeg ogsaa paa Pressen — i den Grad er blevet gjort vanskeligt at forhandle roligt og sagligt om dette Spørgsmaal, som først og fremmest kræver Ro og Saglighed. Betænkningen viser jo ogsaa, at det Resultat, man er kommet til, ikke er saglig Enighed, men at man har delt sig, idet Justitsministeren og Regeringspartierne i det store og hele opretholder det af Ministeren fremsatte Forslag, medens de Konservative og Venstre stiller hver sine Forslag, og Det kommunistiske Parti stiller sit fuldt udarbejdede Forslag, og Retsforbundet foreslaar enkelte Ændringer. Altsaa, Enighed er ingenlunde opnaaet. Dog kan man vist trods alle Forskelligheder sige, at der ved disse Ændringsforslag er fulgt to Hovedlinier, saaledes som den ærede foregaaende Taler ganske rigtigt sagde.

Vi fra vor Side har af de samme principielle Grunde som af os nævnt ved første Behandling ikke kunnet slutte os til Regeringsforslaget, og de Ændringsforslag, der fra Regeringspartierne Side er stillet, kan ingenlunde siges at have ændret Linien i Forslagene paa en saadan Maade, at vi har kunnet tiltræde dem. Den ærede Ordfører, som nys talte, udtrykte det ganske klart, idet hun ved Omtalen af § 1, Stk. 1, udtalte, at uanset om det var Sygdom eller andre Forhold, der medførte Fare for Kvindens Helbred, kunde Svangerskabsafbrydelse finde Sted. Hvad siger nu denne Udtalelse fra Ordførers og Flertallets Side? Den siger jo netop, at hvad enten Ministeren bevarer den oprindelige Affattelse „Sygdom eller andre Forhold“, eller han, som han har gjort, lader denne Passus gaa ud, bliver Resultatet akkurat det samme.

Her er det, den ene principielle Forskel findes mellem vor Opfattelse og Regeringspartierne og Ministerens, idet vi nemlig har den Opfattelse, at det nu, hvor man staar over for første Gang i dansk Retslovgivning at skulle give Regler for Tilladelse til Svangerskabsafbrydelse — hidtil har der kun foreligget uskrevne Regler —, er meget magtpaaliggende at faa saa klare Linier, saa baade Kvinderne, Lægerne og Domstolene kan være ganske klar over Lovens Rækkevidde. Vi finder det meget uheldigt, dersom denne nye Lovgivning, som ikke har nogen Tradition, skulde blive saadan, at den var Aarsag til Usikkerhed mellem Lægerne og Uklarhed for Domstolene og gav Kvinderne en Følelse af slet ikke at vide, hvor Loven sætter Grænsen.

Kommissionsforslaget havde for saa vidt den Fordel, at det havde en klar medicinsk Formulering og en klar social Formulering. Ministeren har undladt at tage de sociale Motiver med, men som den foregaaende Taler udtalte, der er dog ogsaa andre Forhold end Sygdom, der kan give Adgang til Svangerskabsafbrydelse, og hermed har vi da forladt den rene medicinske Linie. Der er jo ikke et Menneske, der vil benægte, at adskillige sociale Forhold kan inddrages under denne Bestemmelse. Man skal kunne anføre, at der skal være alvorlig Fare for Kvindens Helbred og Liv, men efter de Erfaringer, vi her i Landet har gjort, navnlig i det sidste halve Aar, i Retning af, hvorledes visse Læger har praktiseret denne Bestemmelse, maa jeg sige, at man kan putte overordentlig meget ind i Begrebet „alvorlig Fare for Liv og Helbred“.

Jeg tvivler ikke paa, at de Læger, som